

skulde være særlig skikkede til at uddanne, er vist meget tvivlsomt. Under alle Omstændigheder anser den eneste eller største Autoritet, vi have paa dette Omraade, nemlig Professor for Kroman, Ministeriets egen Raadgiver, dette for høist urimeligt. Han mener, at man kan lige saa godt sætte Jurister til at uddanne f. Eks. Haandværkere, tage en hvilken som helst Mand med en hvilken som helst Uddannelse til at uddanne Knektter, hvem det paagældende Sag slet ikke vedkommer. Det undrer mig derfor noget, at det høje Flertal ikke har kunnet følge Mindretallet med Hensyn til dette Spørgsmaal, paa dette Punkt, hvorved det vilde have kunnet opnaas ved denne Lov, at gøre det umuligt for Fremtiden at forbinde de to Poster med hinanden. Og det forundrer mig endnu mere, at den højtærede Minister, da han foreslog denne Lønningslov, hvor dette Spørgsmaal påsende kunde finde sin Løsning, ikke har gjort Skridtet fuldt ud, men kun gjort det halvt, som det er gjort i Lovforslaget, derved at der er bevarret en Mulighed for, at de to Poster som Seminarieforsøger og Sognepræst kunne blive forenede. Det forbygger mig meget, at den højtærede Minister ikke har gjort Skridtet fuldt ud, da den højtærede Minister dog formodentlig, hvad dette Spørgsmaal angaar, maa have konfereret med den Mand, som, efter hvad jeg veed, er Ministerens Raadgiver i denne Sag. Jeg er meget bange for, at, hvis det bliver staaende, saa vilde det, selv om den ærede Minister skulde have personlige Sympatier for at stille disse to Embeder ad, være vanskeligt, da mange Lars Tradition gaar i den Retning, at ved de tre af vore Seminarier ere disse Poster forbundne. Jeg tror, at det vil være forbundet med Vanskelighed at komme ud over det, ogsaa af den Grund, at man kan være temmelig sikker paa, at Kirkeraadet vil have sin Opmærksomhed henledt herpaa, og vistnok vil gøre alt muligt for at bevare Traditionen paa det Punkt. Det viser sig altsaa desværre, at den Misfornøjelse, som Professor Kroman i sit Foredrag udtalte, der var til Stede, den Misfornøjelse, som jeg for Resten ogsaa ved anden Lejlighed har skrevet om, reduceres betydelig, idet de, hvem det egentlig kommer an paa i dette Forhold, ere hell fornujede eller dog ret fornujede. For det første er den ærede Minister fornujet; dernæst er Udvalgets Flertal fornujet, og naar Udvalgets Flertal er fornujet og den ærede Minister er fornujet, saa er formodentlig ogsaa Folketingets Flertal fornujet, og er Folketingets Flertal fornujet, saa er formodentlig ogsaa Landstingets Flertal fornujet, da Folketingets og Landstingets

Flertal jo i disse Læber have Sorger og Glæder tilfælles. Den almindelige Misfornøjelse, som Professor Kroman ytrede, der var til Stede, viser sig dog til Slutning at blive — desværre maa jeg sige — til en almindelig Fornøjelse, og i denne almindelige Glæde over den bestaaende Tilstand paa dette Omraade, er jeg bange for, at dette betydningsfulde Fremskridt vil drukne. Jeg kan virkelig ikke være enig med den ærede Ordforer i, at dette er en lille Sag; jeg kan ikke forstaa, at han kan sige, at dette er en lille Sag; det er en Sag, som er et ret vigtigt Skridt, naar der skal være Tale om en Reform af Skolelærerseminarierne; thi jeg er bange for, at, hvis det Udtryk bliver staaende i § 1, hvis altsaa Mindretallets Ændring ikke bliver vedtagen, saa vil dette Lovforslag danne en Hindring for en virkelig Reform af hele vort Seminarievæsen. (Lang: Det er rigtigt!). Naar det først er slaaet fast, at Sognepræster kunne vedblive at være Seminarieforskere, saa er Reformer paa det Punkt, paa det aller vigtigste Punkt, hvor man netop skulde begynde, afstaaet i Norge. Jeg kan derfor ikke andet end i allerhøjeste Grad beklage, at Professor Kroman har taget fejl, da han talte om denne Misfornøjelse, og navnlig, at han har taget fejl af sine høje foresattes Følelser og Stemninger paa dette Punkt, som jeg troede, han forud vilde have gjort sig bekendt med. Jeg troede, at han havde gjort sig bekendt med den højtærede Ministers Stemninger og Følelser paa dette Punkt, for han udtalte sig om, at der var en saadan almindelig Misfornøjelse til Stede, som han antog, der var; det har han imidlertid ikke gjort, og jeg beklager det. Jeg kunde ønske, at den højtærede Minister vilde tage denne Sag under fornyet Overvejelse og mulig anbefale eller dog i det mindste ikke modsætte sig Mindretallets Ændringer i den Henseende.

Zauber: Jeg har sluttet mig til Flertallets Indstilling, fordi jeg har anset det for ønskeligt, at de paagældende Lærere ved Skolelærerseminarierne saa en Lønningsforbedring, og fordi jeg ser et Fremskridt i den Bestemmelse, som aabner en Mulighed for, at Forstanderen for Skolelærerseminariet kan være andet end Præst, og at disse Embeder kunne stilles fra de Præsteembeder, med hvilke nu tre af dem ere forenede. Jeg veed vel, at det ikke er bestemt, at det skal ske, men naar der igennem Lovforslaget er aabnet en Mulighed derfor, saa har jeg dog ment, at man burde gaa ind derpaa. Hvad der dog især har bestemt mig, er den Bestræbning, at, naar man gik til at forbedre